

Brief : aan Marie Julia Bollansée

8 augustus en 15 uur in de namiddag was het. Jij hangt een blauwe tarpaulin over mijn schouders en we maken dan een kleine serene buiging naar elkaar toe. 8 personen (Marleen Scevenels, Amber Scott, Ann Van Vaerenbergh, Guido Declerck, Philippe Van Cauteren, Arthur De Maeyer, Jonas Van de Velde en Jan Verhaeghe) hang je deze blauwe artificiële mantel om. Kort erna neem jij gehuld in een gelijkaardig blauw doek het voortouw voor een wandeling van 8km doorheen de stad Brugge. Vertrekpunt is de ruimte Het Atelier van Marleen Scevenels waar op dit moment je tentoonstelling NARAYAMA te zien is. Het ritme van de wandeling wordt door jou aangegeven. Het is langzamer dan wandelen en sneller dan flaneren. Het is het ritme dat het best aansluit bij dat van een processie. Ik beslis zelf niet of nauwelijks naar de stad rondom me heen te kijken, maar wil me slechts laten leiden door de zoom van de blauwe mantel voor me. De wereld wordt zo plots een kleur omringd door de mechanische en menselijke geluiden van de stad. Op de blauwe tarpaulin van mijn voorganger lees ik het volgende : Marie Julia Bollansée, 5/9, 8.8.2021, Artificial Walk #4. Dit herinnert me eraan dat ik deel ben van iets, deel van een performance, een unieke gebeurtenis, dat de wandeling een fragment is uit een reeks wandelingen. Naarmate de wandeling vordert ontstaat er een meander van gedachten in mijn hoofd, de ene gedachte al concreter dan de andere, de ene gedachte al dichterbij dan de andere. Ik dacht aan het blauw van de Noordzee waar mijn vader op 11 juli 2020 is in uitgestrooid. Ik dacht aan de 'Virgin Annunciate' van Antonella da Messina uit 1476, een ontroerend mooi onthecht schilderij. Ik dacht aan het Nepali Art Center waar in 2017 een performance van jou heeft plaats gevonden. Ik dacht aan het blauwe kleed van Maria in de Kruisafneming van Rogier van der Weyden in het Prado in Madrid. Ik dacht aan vluchtelingen. Ik dacht aan de recente overstromingen in het zuiden van België. Ik dacht aan Marie Julia Bollansée. Ik dacht en vergat waar ik was, dacht alleen aan het langzaam vooruit schrijden. Naarmate we dichterbij het centrum van het opgedirkte Brugge kwamen was het moeilijker om aan de doofstomme blikken van de voorbijgangers en toeristen te ontsnappen. De verbazing van de omstaanders werd vertaald in een waaier van meningen. Op de Grote Markt zag ik plots een stelling voor een gebouw beschermd met dezelfde blauwe maar verweerde plastic doeken als de mantels die de onze waren. Net zoals het doek was op dat moment ook de hemel blauw, de zon deed de blauwe tarpaulins schitterend glinsteren. Maar de wandeling leek ook een wandeling door drie van de vier seizoenen. Wind en regen lieten de blauwe doeken grillige vormen maken in de wind, de

draggers ervan leken wel opgelost, opgegaan in de concentratie van het langzaam spoor dat door de stad Brugge werd getrokken. Voor ik het wist, vermoeid door de concentratie, was het eindpunt bereikt, jouw tentoonstelling waar de tocht begon. De blauwe mantel werd zorgvuldig opgevouwen en werd terug wat het was : een blauw stuk banaal doek. Even was dit de mantel van de verbeelding, een beschermend vlies om de wereld tijdelijk te herdenken.

Philippe Van Cauteran, Aalst, 16 augustus 2021